

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 333/2015-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. júna 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Richardom Kovalčíkom, Rázusova 1, Košice, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cbo 20/2014, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. júna 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cbo 20/2014 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

„Sťažovateľ je účastníkom konania o zaplatenie 1.659.659,90 € s prísl. vedeného pred Krajským súdom Bratislava pod sp. zn. 28Cb/2/2002, v ktorom sťažovateľ vystupuje ako žalobca.

Vo vyššie uvedenej právnej veci podal sťažovateľ odvolanie proti uzneseniu Krajského súdu Bratislava, sp. zn. 28Cb/2/2002 - 1033 zo dňa 04.03.2014, ktoré bolo za účelom rozhodnutia spolu so spisovým materiálom predložené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „porušovateľ“) dňa 16.04.2014, kde je konanie vedené pod sp. zn. 3Cbo/20/2014...

Nakoľko porušovateľ vo veci takmer rok nijako nekonal, sťažovateľ podal predsedníčke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sťažnosť na prieťahy v konaní, v ktorej ju požiadal o zjednanie nápravy...

V nadväznosti na vyššie uvedenú sťažnosť sťažovateľa mu bola zo strany predsedníčky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky doručená odpoveď, z ktorej vyplýva, že:... spis uvedenej spisovej značky napadol v mesiaci apríl 2014 a bude vybavený podľa poradia, v lehote jedného roku, t. j. v apríli 2015...

Z vyššie uvedeného vyjadrenia predsedníčky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je bez akejkoľvek pochybnosti zrejmé, že odvolaním sťažovateľa sa porušovateľ bude zaoberať najskôr až takmer rok potom, čo bolo sťažovateľom podané. Inými slovami povedané, počas jedného roka od podania odvolania sa porušovateľ odvolaním nebude akokoľvek zaoberať a jeho posúdenie, resp, rozhodnutie o odvolaní započne až pred uplynutím jedného roku od jeho podania.

Vyššie uvedené považuje sťažovateľ za vonkoncom neakceptovateľné a podľa jeho názoru to svedčí jednoznačne o prieťahoch v konaní. Je pravdou, že odvolací súd síce nemá

zákonom stanovenú lehotu na rozhodnutie o odvolaní účastníka konania, avšak je vonkoncom neprijateľné, aby sa takýmto odvolaním začal zaoberať najskôr až pred uplynutím jedného roku od podania takéhoto odvolania a považoval takúto prax za akceptovateľnú.

V súvislosti s vyššie uvedeným považuje sťažovateľ za potrebné zdôrazniť, že predmetom posudzovania porušovateľom v predmetnej veci nebolo rozhodnutie vo veci samej, ale rozhodnutie o procesnej otázke, t. j. o pripustení vedľajšieho účastníka do konania, kde náročnosť rozhodovania je nepomerne nižšia ako v prípade rozhodovania o veci samej. Z uvedeného dôvodu je preto neakceptovateľné, aby rozhodovanie o odvolaní proti rozhodnutiu, ktorého predmetom je procesná otázka trvalo porušovateľovi rovnako dlho, resp. dlhšie ako v prípade rozhodovania o odvolaní vo veci samej.“

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„I. Základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorým je Slovenská republika viazaná, neefektívnym postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 3 Cbo/20/2014 porušené bolo.

II. Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby v konaní sp. zn. 3 Cbo/20/2014 bezodkladne konal.

III. Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 10.000,- €, ktoré mu je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

IV. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia..“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu práva nečinnosťou tohto orgánu nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom

súde). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05).

Zo zistenia ústavného súdu a samotnej sťažnosti vyplýva, že napadnuté konanie najvyššieho súdu vedené pod sp. zn. 3 Cbo 20/2014 bolo skončené uznesením z 30. apríla 2015, ktoré nadobudlo právoplatnosť 21. mája 2015.

Keďže sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní sťažnosťou doručenou ústavnému súdu až 8. júna 2015, t. j. v čase, keď napadnuté konanie už bolo právoplatne skončené, a preto k namietanému porušovaniu označených práv už nemohlo dochádzať a právna neistota sťažovateľa už nemohla trvať, ústavný súd sťažnosť v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi v nej uplatnenými nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2015